

*A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság*

Pfv.V.20.969/2014/5.

A Kúria felperesnek dr. Krisztiáni István ügyvéd által képviselt alperes ellen megbízási díj iránt a Budai Központi Kerületi Bíróság előtt 5.P.XI.20.563/2013. számon megindított perében, melyben a felperes perújítási kérelmet terjesztett elő, a Fővárosi Törvényszék 2014. február 21. napján meghozott 43.Pf.639.492/2013/3. számú jogerős ítéletével szemben a felperes 2014. június 4. napján 14. sorszámon előterjesztett felülvizsgálati kérelme folytán meghozta a következő

Ítéletet:

A Kúria a jogerős ítéletet hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy külön felhívásra az állam javára fizessen meg 309.400 (háromszázkilencezer-négyszáz) forint le nem rótt felülvizsgálati eljárási illetéket.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felperes keresetében 3.397.150 forint, ennek 2009. június 9. napjától számított a Ptk. 301. §-a szerinti késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Előadta, hogy 2002-ben az alperessel ügyvédi megbízási szerződést kötött házasság felbontása és közös vagyon megosztása tárgyában jogi képviseletre. A Budai Központi Kerületi Bíróság a 17.P.XI.30.972/2002. számú ügyben az alperes házasságát részítélettel felbontotta, majd a közös vagyon felosztása tárgyában az eljárás folytatódott. A bíróság 2003-2009. között 22 tárgyalást tartott, ingó- és ingatlanszakértőt rendelt ki, a szakértők helyszíni szemlét tartottak. A felek ingóvagyonát 8.487.500 forintban, az ingatlanvagyonát 21.260.000 forintban határozták meg. A tárgyalásra felkészülés és a tárgyaláson való részvétel díját esetenként 50.000 forintban határozták meg, és a vagyonérték után 7,5%-ban kötötték ki az ügyvédi munkadíjat. A szakértői szemléken való részvétel díja összesen 50.000 forint volt. Emellett 11.500 forint másolási és 4.585 forint postaköltség merült fel. Az ügyvédi munkadíj és költség mindösszesen 3.397.150 forintot tett ki. Az alperes és volt házastársa a közös vagyon megosztásáról peren kívül megállapodott, így e tárgyban a bíróság nem hozott ítéletet. Még ezt megelőzően az alperes a megbízási szerződést megszüntette. A felperes

elkészítette a részletes díjelszámolást tartalmazó kimutatást, de az alperes azt nem fogadta el, és nem is fizetett. Elismerte, hogy a munkadíjról csak szóban állapodtak meg. A kereset jogszabályi hivatkozásai a Ptk. 474. § (1), (2), 475. § (1), 478. § (1), (2), (3), (4), 479. § (1) és 482. § (1) bekezdései voltak.

Az alperes ellenkérelmében előadottakkal szemben tagadta, hogy az általa megjelölt díjat az alperes megfizette volna.

Az alperes a kereset elutasítását kérte. Vitatta a felperes előadását a díjra vonatkozó megállapodás tárgyában. A házasság felbontása tekintetében 50.000 forintban állapodtak meg, és tárgyalásonként 15.000 forintban. Ezeket mindig megfizette. A vagyoni részre a felperes a megbízást 400.000 forintért vállalta, és ezt az alperes 2003-ban egyösszegben megfizette. E körben is 15.000 forint volt a tárgyalásonkénti díj, amit az alperes a tárgyalások, más eljárási cselekmények során megfizette. A szakértői és egyéb költségeket is az alperes fizette ki. A hét év pereskedést már soknak minősítette, és elveszítette a felperesben a bizalmát, ami a megbízás visszavonásához vezetett. Mivel esetenként a díjat megfizette, elszámolási kötelezettség nem terhelte egyiküket sem. A további fizetési kötelezettség, és elszámolás érdekében elengedhetetlennek minősítette a megbízási szerződés és a már teljesített összegek utáni számlák rendelkezésre bocsátását. Hivatkozott az ügyvédekről szóló 1998. évi XI. törvény (Ügyvédi tv.) 23. § (2) bekezdésére és arra, hogy az ügyvédi megbízási szerződést írásba kell foglalni.

A Budai Központi Kerületi Bíróság 2011. április 27. napján meghozott 13.P.XI.22.344/2010/16. számú ítéletével a keresetet elutasította, és kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 169.860 forint perköltséget, az államnak 203.800 forint le nem rótt illetéket. Döntését arra alapozta, hogy a bizonyítékok egybevetése alapján teljes bizonyossággal csak azt tudta megállapítani, hogy a felek között a megbízási szerződés az alperes által elismert díj tekintetében jött létre. A díj megfizetésének bizonyítása az alperest terhelte, és a lefolytatott tanúbizonyítás eredményét értékelve arra a következtetésre jutott, hogy az alperes eleget tett a fizetési kötelezettségének.

A felperes fellebbezése nyomán a Fővárosi Bíróság 2011. október 28. napján meghozott 56.Pf.636.209/2011/5. számú ítéletével az elsőfokú ítéletet helybenhagyta. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 84.900 forint másodfokú perköltséget, az államnak felhívásra 203.800 forint le nem rótt fellebbezési illetéket. Az elsőfokú ítéletet helyes indokaira utalva hagyta helyben. A felperes a másodfokú eljárásban jelentette be tanúként az alperes volt élettársát arra, hogy volt-e tudomása az alperes és a volt házastársa közötti peres eljárásról, a per tárgyát képező ügyvédi megbízásról, ügyvédi díjról. A másodfokú bíróság ítéletében a tanúbizonyítás mellőzésének okára nem tért ki.

A felperes 2012. március 5. napján előterjesztett perújítási kérelmében a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését és a keresetének történő helyt adást kért. Perújítási okként arra hivatkozott, hogy az elsőfokú ítélet meghozatala után szerzett tudomást arról, hogy az alperes volt élettársa tudott az alperes és házastársa közötti perről, és a munkadíj fizetésével kapcsolatos lényeges tényekről rendelkezik ismerettel. A bizonyítás lefolytatása számára kedvezőbb ítélet hozatalát eredményezheti. A perújítás érdemi tárgyalása eredményeként (tanúvallomásra tekintettel) keresete tőkeösszegét 3.382.147 forintra leszállította.

Az alperes a perújítási kérelem elutasítását kérte. Előadta, hogy a felperes a bejelentett tanút 2004. óta ismeri, az utóbbi néhány évben a kapcsolatuk is intenzív, így életszerűtlennek találta, hogy csak az elsőfokú ítélet meghozatala után beszéltek volna egymással jelen ügy tárgyáról. Az alperessel a bejelentett tanú kifejezetten rossz viszonyban van, élettársi kapcsolatuk komoly ellentétek miatt romlott meg. Állította, hogy a felperes az őt terhelő bizonyítási kötelezettségnek nem tett eleget.

A Budai Központi Kerületi Bíróság 2013. május 31. napján meghozott 5.P.XI.20.563/2013/8. számú ítéletével a 13.P.XI.22.344/2010/16. számú ítéletet hatályában fenntartotta. Kötelezte a felperest, hogy tizenöt napon belül fizessen meg az alperesnek 169.107 forint perköltséget, a Magyar Államnak külön felhívásra 305.700 forint le nem rótt illetéket.

Az elsőfokú bíróság a perújítást a Pp. 260. § (1) bekezdés a) pontja alapján vizsgálta. Figyelembe vette, hogy a felperes a perújítás során a keresetét leszállította, annak összegét 3.382.147 forintban tartotta fenn ügyvédi megbízási díj címén. A felek jogviszonyára az elsőfokú bíróság a Ptk. 474. § (1), 478. § (1), (2), (3), (4) bekezdését, 479. § (1) bekezdését, 481. § a) pontját, 483. § (1) bekezdését tekintette irányadónak, továbbá az Ügyvédi tv. 23. § (1), (2), 24. § (2) bekezdését. Rögzítette: az ügyvédi megbízási szerződést írásba kell foglalni. Bár az írásba foglalás elmaradása a megbízás érvényességét nem érinti, de ez esetben a megbízás tartalmának bizonyítása a megbízottat terheli. A szóbeli ügyvédi megbízási szerződés felperes által állított tartalommal történő létrejöttét a felperesnek kellett bizonyítani. A perújítási eljárásban e szerződési tartalom bizonyítására jelölte meg a felperes tanú vallomását. A perújítás során is állította, hogy közte és az alperes között a megbízási szerződés az ügyérték 7,5%-ában határozta meg a munkadíjat. A perújítás során kihallgatott tanú vallomása alapján az elsőfokú bíróság azonban ítéleti bizonyossággal nem tudta megállapítani, hogy a peres felek között a felperes által állított tartalommal jött volna létre a megbízási szerződés. A tanú nem volt jelen a szerződés megkötésénél, annak tartalmáról és részleteiről nem volt tudomása. Értesüléseit egyrészt az alperestől szerezte, hiszen vele 2003. szeptember 19-től 2009. április 29-ig élettársak voltak, és az alperes beavatta a volt feleségével szembeni per részleteibe. Később a felperes felszólításaiból szerzett tudomást a megbízási díj mértékéről. A tanú előadta, hogy az alperessel ebben az időben közös cége volt, és az ehhez kapcsolódó ügyintézés során gyakran jártak a felpereshez. Ilyenkor szó esett a vagyonmegosztási ügyre vonatkozó megbízási szerződés összecszerűségéről. E megbeszélések során a felperes jelezte az alperesnek, hogy mennyi a díj, és hogy az a tárgyalás után esedékes. A tanú tudomása szerint a felperes tárgyalásonként 50.000 forintért vállalta az ügyet. A felek között sikerdíjra vonatkozó megállapodás is volt 7 vagy 8%-os mértékben. E körben az értesülését az alperestől szerezte, a megállapodás megkötésekor nem volt jelen. A tanú elmondása szerint az alperes készkiadásokat megfizetett a felperesnek, ilyen volt a jegyzőkönyv másolásának költsége. Az elsőfokú bíróság szerint ha az alperes és a tanú között nem vitásan életközösség és anyagi közösség is fennállt, akkor kérdéses, hogyan lehet az, hogy a tanú csak bizonyos tételekre, a megbízási díj százalékos mértékére, a tárgyalásonkénti megbízási díjra emlékszik pontosan, arra viszont nem, hogy az alperes részéről történt-e teljesítés. Az elsőfokú bíróság számára ez a tanú szavahihetőségét kérdőjelezte meg. Ugyanakkor azt is rögzítette, hogy a tanú vallomása csak közvetett bizonyíték, elfogulatlannak sem tekinthető, hiszen az alperes volt élettársa. A tanú olyan nyilatkozatot is tett, hogy látott írásbeli

megbízási szerződést, holott ilyet maga a felperes sem állított. A tanú csak a felperes kifejezett kérdésére válaszolta, hogy volt egy ingatlan a perben, volt szakértői vélemény, és ez képezte a sikerdíj alapját. Az elsőfokú bíróság a tanú vallomásának értékelése alapján azt a következtetést fogalmazta meg, hogy arra ítéleti tényállás nem alapítható. Az alperes indítványára meghallgatott tanúvallomásában megerősítette, hogy a szóbeli ügyvédi megbízási szerződés az alapeljárásban megállapított tényállás szerinti tartalommal jött létre. Előadta, hogy a bontóper során tanúként hallgatták meg. Ez alkalommal a bíróság büféjében kávéztak, és látta, hogy az alperes 20.000 forintot akar adni a felperesnek, aki azt nem tudta felváltani. A tanút kérték meg erre, de nála csak 5.000 forint volt. Így tudott az alperes 15.000 forintot átadni a felperesnek. A tanú azt az alperesi előadást erősítette meg, hogy a megbízási szerződés tárgyalásonként 15.000 forint díjra tartalmazott megállapodást, és az alperes teljesített is. A felperes maga sem cáfolta a tanú által állított pénzátadást.

Az elsőfokú bíróság elfogadta az alperes hivatkozását a teljesítés megtörténte. A perújítási eljárás során felvett tanúbizonyítás alapján az alapperbeli tényállástól eltérő tényállást nem tudott megállapítani, ezért a Pp. 268. §-a alapján a perújítással támadott ítéletet hatályában fenntartotta. A perköltségről a Pp. 78. § (1) bekezdése, a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja, a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján határozott.

Az elsőfokú ítélettel szemben a felperes fellebbezett.

A Fővárosi Törvényszék 2014. február 21. napján meghozott 43.Pf.639.492/2013/3. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta. Kötelezte a felperest, hogy tizenöt napon belül fizessen meg az alperesnek 84.000 forint perköltséget, a Magyar Államnak külön felhívásra 270.600 forint feljegyzett fellebbezési illetéket.

A Pp. 163. § (1) és 164. § (1) bekezdésére utalva rámutatott, hogy a magyar jog az ún. valószínűségi bizonyítást nem ismeri, nem elegendő a „bizonyossággal határos valószínűség” az adott tény valódiként történő elfogadásához, a meggyőzésnek a bizonyosság fokáig kell terjednie. Az e szintet el nem érő bizonyítás sikertelenségének következményét a bizonyító félnek kell viselnie. A felperes érdekében állt annak bizonyítása, hogy a felek között létrejött megbízási szerződés, és annak mi a tartalma. Az Ügyvédi tv. 23. § (2) bekezdése értelmében az ügyvédi megbízási szerződést kötelező írásba foglalni. E rendelkezés célja, hogy ne lehessen kétséges az éppen jogi segítségnyújtás tárgyában kötött megállapodás tartalma, így a jogi képviselő adókötelezettségét is maga után vonó - a perbeli esethez hasonlóan akár jelentős összegű - díj mértéke. Az írásba foglalás elmaradása esetére az ügyvédet terhelő kötelezettséggé teszi a megbízás tartalmának, így a díjnak a bizonyítását. A felperes nem pusztán jogszabályi kötelezettségét szegte meg a szerződés írásba foglalásának, az általa bizonyítottan átvett egyes részletek okirati dokumentálásának elmulasztásával, de magát fosztotta meg a bizonyítás legelemibb módjától. A perújítási eljárás során elhangzott tanúvallomás az alapeljárásban produkált felperesi bizonyítékokkal egybevetve sem érte el a bizonyosság szintjét a felperesi tényállítás kapcsán. A perben csak tanúvallomások álltak rendelkezésre bizonyítékként. Azonban a tanúk egyike sem volt jelen a megbízási szerződés megkötésekor, vallomásuk szükségszerűen csak közvetett módon volt alkalmas a felek tényállításainak alátámasztására vagy cáfolatára. Ilyen volt a felperes által a perújítás alapjául megjelölt tanú vallomása is, mely összességében, a benne megtalálható számtalan bizonytalan elem mellett még az alapeljárásbeli tanúvallomásokkal egybe vetve sem győzte meg a másodfokú bíróságot a bizonyosságig a felperesi állítás valódiságáról. A perújítási eljárásban lefolytatott bizonyítás nem volt alkalmas az alapeljárásban megállapított tényállás módosítására, és ezért az elsőfokú bíróság megalapozottan tartotta fenn hatályában az alapügyben meghozott ítéletet.

A perköltségről a Pp. 78. § (1) bekezdése, a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja, (5) bekezdése, az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 74. § (3) bekezdése, a

6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján döntött.

A felperes felülvizsgálati kérelmében elsődlegesen a jogerős ítéletnek az elsőfokú ítéletre is kiterjedő hatályon kívül helyezését kérte és a jogszabályoknak megfelelő határozattal az alperes 3.094.500 forint, ennek 2009. június 9. napjától számított késedelmi kamata megfizetésére kötelezését. Emellett annak is a megállapítását kérte, hogy az elsőfokú határozat meghozatalában olyan bíró járt el, akivel szemben a Pp. 13. § (1) bekezdés e) pontja szerinti kizáró ok állt fenn. Előadta, hogy az alperes a megbízási szerződés létrejöttét nem vitatta, kizárólag a megbízási díj mértéke volt kérdéses. Az írásba foglalás elmaradása miatt a megbízási díj mértékét a felperesnek kellett bizonyítani. Ezt a felperes 3.397.150 forintban határozta meg. Az alperes mindösszesen 920.000 vagy 1.020.000 forint megbízási díjat ismert el. Az alperesi elismerést az elsőfokú bíróság ítélete tényként rögzítette azzal, hogy az annak megfelelő díjat az alperes megfizette. Az alapeljárásban és a perújítás során is a bíróságok a felperes bizonyítását sikertelennek, az alperesét sikeresnek nyilvánították. A kihallgatott alperesi tanúk kizárólag közvetett módon, az alperestől szerzett információk alapján nyilatkoztak, pénzáradásnál nem voltak jelen, így nyilatkozatuk bizonyítékként nem lett volna figyelembe vehető. Ennek ellenére a bíróságok az alperesi tanúk vallomását akként értékelték, hogy a kifizetés megtörtént. Ugyanakkor a felperes által indítványozott tanú vallomását nem találták figyelembe vehetőnek a szóban megkötött megbízási szerződésben meghatározott megbízási díjra. A perújítási kérelem alapjául megjelölt tanúval kapcsolatban az elsőfokú bíróság már a megengedhetőség körében hozott határozatánál arra hivatkozott, hogy a tanú elfogult. A perújítás érdemi tárgyalása során a tanú elfogultságát az eljáró bíró újfent megállapította, és akként mérlegelt, hogy vallomása alapján ítéleti bizonyossággal nem volt megállapítható a megbízási díj mértéke. A perújítás érdemében meghozott ítéletek a tanúvallomások mérlegelése során az alperes tanúinak nyilatkozatát annak ellenére fogadták el, hogy vallomásaikban egyetlen konkrét pénzáradásról, annak összegéről nem tudtak nyilatkozni. A másodfokú ítélet bizonyítottnak tekintette egyes részletek átvételét, és rögzítette, hogy az alap- és perújítási eljárás során meghallgatott tanúk vallomásainak egybevetése sem érte el a bizonyosság szintjét a felperesi tényállítás kapcsán. A másodfokú bíróság nem vizsgálta a tanúk vallomásai közötti ellentmondások okát, mérlegelési tevékenysége kizárólag arra korlátozódott, hogy az alperes tanúi igazat mondtak, míg a felperesi tanú elfogultsága miatt valótlan állított. Sem az első, sem a másodfokú bíróság nem végzett mérlegelési tevékenységet, hanem tévesen, iratellenesen és elfogultan döntött. Kifogásolta, hogy a perújítás érdemi elbírálása ugyanazon bírói tanács elé került, akinek a megengedhetőség tárgyában hozott végzését a másodfokú bíróság megváltoztatta. E körben a Pp. 13. § (1) bekezdés e) pontjára hivatkozott. A másodfokú bíróság a fellebbezésben foglaltakat nem vizsgálta meg, kizárólag az elsőfokú ítélet megalapozatlan megállapításait ismételte meg, mérlegelési tevékenységet nem végzett, indokolási kötelezettségének nem tett eleget. Az alap- és perújítási eljárásban egyaránt a valószínűség szintjét el nem érő bizonyítás ellenére tényként rögzítették a megbízási díj megfizetését. Az ítélet indokolásának elmulasztásán túl jogszabálysértő, hogy a bíróság a mérlegelési tevékenységét nem a Pp. 206. § (1) bekezdésében írtak szerint végezte el.

Az alperes a felülvizsgálati eljárásban nem nyilatkozott.

A felülvizsgálati kérelem a jogerős ítélet jogszabálysértését abban jelölte meg, hogy a másodfokú bíróság nem észlelte az elsőfokú eljárásban eljáró bíró Pp. 13. § (1) bekezdés e) pontja szerinti elfogultságát, továbbá, hogy sérült a Pp. 206. § (1) bekezdésének a bizonyítékok mérlegelésére vonatkozó előírása.

A felülvizsgálati kérelem a következők szerint nem alapos.

A jogerős ítélet felülvizsgálatára a Pp. 270. § (2) bekezdése értelmében csak jogszabálysértés miatt van mód, a perben támadott jogerős ítélet azonban nem jogszabálysértő.

Tényszerűen a perújítás tárgyában ugyanaz az elsőfokú bíró hozott először a perújítási kérelmet mint érdemi tárgyalásra alkalmatlant elutasító végzést, mint aki e végzés elleni fellebbezés eredményessége, megváltoztatása után a perújítás érdemében eljár. A Pp. 13. § (1) bekezdés e) pontja szerint az ügy elintézéséből ki van zárva, és abban mint bíró nem vehet részt az, akitől az ügy tárgyilagos megítélése egyéb okból nem várható (elfogultság). A Pp. 16. § (4) bekezdése kimondja, hogy a kizárási okot a fél is bejelentheti. E bejelentésnek az eljárás bármely szakában helye van, a 13. § (1) bekezdésének e) pontja alá tartozó okot azonban a fél a tárgyalás megkezdése után csupán akkor érvényesítheti, ha nyomban valószínűsíti, hogy a bejelentés alapjául szolgáló tényről csak a tárgyalás megkezdése után szerzett tudomást, és a tudomásszerzés után az okot nyomban bejelenti. A felperes 2013. március 2. napján a perújítási kérelem első érdemi tárgyalására szóló idéző végzésből tudomást szerzett, hogy ugyanaz a bíró jár el, aki korábban a perújítási kérelmét érdemi tárgyalásra alkalmatlannak minősítette. A felperesnek az általa fennállónak talált elfogultsági okot ekkor, és nem később kellett volna bejelentenie. A felülvizsgálati kérelemben erre mint eljárási szabálysértésre hivatkozni, éppen a felperes mulasztása miatt már nem lehet.

Az Ügyvédi tv. 23. § (1) bekezdése szerint az ügyvéd és a megbízó között a megbízás akkor jön létre, ha a felek megállapodtak a megbízás tartalmában, a megbízási díjban és az előrelátható költségekben. A felek költségátalány alkalmazását is kiköthetik. E § (2) bekezdése értelmében a megbízást - a tanácsadás esetét kivéve - írásba kell foglalni. Az írásba foglalás elmaradása a megbízás érvényességét nem érinti, de ilyen esetben a megbízás tartalmának bizonyítása a megbízottat terheli.

Az ügyvédi megbízási szerződés írásba foglalása értelemszerűen az ügyvéd kötelezettsége. Mivel jelen per tárgyát képező megbízás tekintetében az írásba foglalás a felperes által sem vitatottan nem történt meg, e törvényi előírás megsértése a felperes terhére írható. Írásba foglalás hiányában - figyelemmel a felek eltérő előadására - a felperes kötelezettsége volt annak bizonyítása (Pp. 164. § (1) bekezdése) - hogy a megbízás milyen tartalommal jött létre különös tekintettel a megbízás díjazására. A megállapodás megkötésekor a peres feleken kívül senki nem volt jelen, így a megbízás tartalmának közvetlen bizonyítására semmilyen bizonyíték nem állt rendelkezésre. Az alapügyben a felperes keresetének elutasítása azon alapult, hogy az akkor felvett bizonyítás anyaga (tanúk vallomása) alapján nem volt egyértelműen megállapítható sem a felek megállapodása szerinti megbízási díj, sem az alperest esetlegesen terhelő hátralék összege. Ebben a perújítás keretében annyi változás történt, hogy az alperes által indítványozott

bizonyítás eredményeként a felperes 15.000 forinttal a keresetét leszállította, mert ilyen összeg erejéig az egy tárgyaláson való részvételének díja megfizetését tanú igazolta. A felperes által indítványozott tanú, az alperes volt élettársának vallomását mind az első- mind a másodfokú bíróság mérlegelés alá vonta, és jutott arra a következtetésre, hogy e vallomásban foglalt ellentmondások, az abban elhangzott számtalan bizonytalansági elem nem alkalmas arra, hogy a bíróságot a bizonyosság fokáig meggyőzze a felperes állításainak valóságáról.

A Pp. 206. § (1) bekezdése akként rendelkezik, hogy a bíróság a tényállást a felek előadásának és a bizonyítási eljárás során felmerült bizonyítékoknak egybevetése alapján állapítja meg; a bizonyítékokat a maguk összességében értékeli, és meggyőződése szerint bírálja el. E törvényi előírás megsértése csak abban a kivételes esetben állapítható meg, és csak akkor szolgálhat kellő alapul a felülvizsgálathoz, ha a bíróság iratellenes, ellentmondó, a per adataiból okszerűen nem következő megállapítást tett, vagy a bizonyítási eljárás lefolytatására vonatkozó előírások megsértésével helytelen ténybeli következtetésre jutott. A Kúria álláspontja szerint a perújítási eljárásban felvett bizonyítás anyagának értékelése a Pp. 206. § (1) bekezdését nem sértette. A felperes indítványára kihallgatott tanú vallomása alapján nem volt kétséget kizáróan megállapítható, hogy a felek milyen díjazásban állapodtak meg, így a legnagyobb tételt képező sikerdíjat milyen bázis alapján számították volna (pl. szakértői értébecslés, a bíróság ítélete), az milyen feltételekkel illetve meg a felperest, figyelemmel a megbízási szerződés megszűnésére. A perújításban lefolytatott bizonyítás alapján sem volt a bizonyosság erejével megállapítható, hogy a felek között milyen megbízási díjra szólt a megállapodás, és abból az alperesnek áll-e fenn, és ha igen, milyen összegben tartozása.

Mivel a jogerős ítélet a felülvizsgálati kérelemben megjelölt okból nem volt jogszabálysértő, azt a Kúria - a Pp. 274. § (1) bekezdése szerint tárgyaláson kívül meghozott határozatával - Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta. Az alperes a felülvizsgálati eljárásban nem nyilatkozott, megtérítésre jogosító képviseleti tevékenység az oldalán nem állapítható meg (Pp. 79. § (1) bekezdés). A felperes köteles a az illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt felülvizsgálati eljárási illeték megtérítésére (Pp. 78. § (1) bekezdés, Itv. 74. § (3) bekezdés, 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdés, 15. § (1) bekezdés).

Budapest, 2015. május 20.

. Molnár Ambrus s.k. a tanács elnöke Dr. Madarász Anna s.k. előadó bíró Dr. Szűcs József s.k. bíró

A kiadvány hitelül:

tisztviselő